

**Oponentský posudek
k disertační práci
Jiřího Večeři
na téma
Europeizace české právní úpravy ochrany spotřebitele**

V disertační práci si její autor vytýčil dva hlavní cíle. Za prvé, doktrinárně ukotvit problematiku europeizace české právní úpravy ochrany spotřebitele a vymezit místo a roli právní úpravy ochrany spotřebitele v systému evropského a českého občanského práva. Za druhé si autor v práci klade za svůj cíl nabídnout na právní praxi orientovaný výklad předmětné problematiky se zaměřením na řadu výkladových nejasností a rozporů české právní úpravy s výchozí úpravou práva EU, to vše ve světle relevantní judikatury ESD a českých vyšších soudů. Podle názoru oponenta se autorovi podařilo v zásadě naplnit oba cíle, i když druhý přesvědčivěji než první .

Za největší přínos práce považuji důkladnou analýzu adekvátnosti transpozice a implementace relevantních směrnic na ochranu spotřebitele v ČR, zahrnující i analýzu toho, zda případné neadekvátnosti lze kompenzovat cestou eurokonformního výkladu.

K celkové koncepci, struktuře, obsahu i formě práce nemám připomínek, které by byly zcela zásadního charakteru, tj. pro hodnocení práce fatálního charakteru. Drobnějších připomínek a námětů k práci mám však celou řadu a níže uvádím jejich shrnutí.

- 1) Disertant v práci sice reflektuje vstup Lisabonské smlouvy (LS) v platnost, ale nečiní tak úplně důsledně. V této souvislosti lze disertanta upozornit na to, že LS změnila právní povahu rozhodnutí EU (str. 45 dis. pr., čl. 288 SFEU), změnila i řízení o žalobě pro porušení Smluv (str. 53/4 dis. pr.), a to v případech netranspozice směrnice v předepsané lhůtě (čl. 260/3 SFEU). LS též rozšířila o Výbor regionů okruh neprivilegovaných žalobců v řízení o žalobě na neplatnost právních aktů EU (str. 55 dis. pr., čl. 263 SFEU)
- 2) Oponent by uvítal vysvětlení proč autor v práci zcela opomíjí řadu nařízení EU dotýkajících se problematiky ochrany spotřebitele. Na prvním místě je zde možno uvést nařízení EU 261/2004 o náhradách cestujících v letecké dopravě.
- 3) Ve vztahu ke struktuře práce lze upozornit na absenci shrnujícího závěru.

- 4) V souvislosti s problematikou volby práva ve spotřebitelských smlouvách není oponentovi úplně jasné (str. 186) v čem jdou ochranná ustanovení směrnic dál než nařízení Řím I. Zároveň ve vztahu k této problematice není oponentovi jasné, jak by mohlo docházet k přímé aplikaci ochranných ustanovení směrnic v ČR.
- 5) Na některých místech práce str. 73,90,121,124/5,pozn. 183 a 224, kde autor upozorňuje na případy vadné transpozice relevantních směrnic EU v ČR je podle mne diskutabilní jestli se již jedná o vadnou transpozici nebo ještě o využití možnosti odchýlit se od úpravy obsažené ve směrnici (v důsledku metody minimální harmonizace), popř. zda se jedná o případ ještě přípustné přesahující transpozice (viz. Král R., Transpozice a implementace směrnic ES v zemích EU a ČR, C.H. Beck 2002, kapitoly V a VI). Tato otázka by si v práci zasloužila větší pozornosti.
- 6) V souvislosti se zjevnou tendencí EU přejít od metody minimální harmonizace určitých aspektů ochrany spotřebitele k metodě jejich totální harmonizace (str. 161) by oponent uvítal vlastní úvahy disertanta ohledně výhod a nevýhod obou těchto metod.

S výhradou uspokojivé reakce autora na výše uvedené náměty a připomínky lze práci hodnotit kladně. Práce v řadě aspektů přispívá k rozpracování právní doktríny v oblasti europeizace české právní úpravy ochrany spotřebitele. Obsahuje původní názory i hodnotící stanoviska. Doporučuji ji proto k ústní obhajobě.

V Praze dne 20.8. 2010

Doc. JUDr. Richard Král Ph.D, LL.M.

Katedra evropského práva PF UK

